

B. A. PARIS

TERAPIE

OD AUTORKY BESTSELLERU
ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI

motto

Terapie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

B. A. Paris

Terapie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

motto

B. A. PARIS

TERAPIE

Praha 2022

Přeložila Karolina Medková

Copyright © BA Paris 2021

Translation © Karolina Medková, 2022

Cover photography © Nanou, serikbaib, Piman Khrutmuang,

Paweł Michałowski / Adobe Stock

ISBN tištěné verze 978-80-267-2227-4

ISBN e-knihy 978-80-267-2251-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2252-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2250-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pro Margaux,
díky ní je tato kniha mnohem lepší*

MINULOST

Moje kancelář je malá, dokonalá a minimalistická. Je vymalována v uklidňujících odstínech šedé a jsou tu jen dvě židle: měkoučké šedivé křesílko pro klienty a kožená židle ve světlé barvě pro mě. Vpravo od mé židle je stolek na notes a na stěně řada háčků na zavěšení kabátů a to je vše. Za dveřmi nalevo je místnost pro relaxační terapii. Stěny jsou tam vymalované světle růžovou barvou a nejsou tam žádná okna, jen dvě zdobené lampy halící masážní lehátko do zlatavého světla.

Žaluziemi na okně, které vede do mé kanceláře, vidím každého, kdo přijde ke dveřím. Čekám na příchod nové klientky. Snad bude dochvilná. Jestli přijde pozdě, tak bude mít hned černý puntík.

Dorazí o dvě minuty později, a to dokážu odpustit. Vyběhne po schodech, a když zazvoní, nervózně se rozhlíží. Ramena má vytážená k uším v obavě, že by ji tu mohl někdo poznat. To je ovšem zbytečné, protože na zdi není žádná cedulka hlásající mé služby.

Pustím ji dovnitř a řeknu, aby si udělala pohodlí. Posadí se do křesílka a položí si kabelku k nohám. Na sobě má námořnický modrou sukni a bílou halenku, vlasy stažené do upraveného culíku, jako by přišla na pracovní pohovor. A je

zcela na místě, že to tak vnímá, neberu jen tak někoho. Vše musí dokonale sedět.

Zeptám se, jestli jí je dost teplo. Otevřené okno je mi příjemné, ale jaro ještě úplně nepřešlo do léta, takže topení musí být zapnuté. Vyhlížím z okna, aby měla čas se trochu uvolnit, a moji pozornost zaujme čára za letadlem na nebi. Ozve se zdvořilé zakašláání, a tak se otočím zpět ke klientce.

Nakloním tělo směrem k ní a v plném terapeutickém módu jí začnu klást standardní otázky. První sezení je v jistém směru vždy to nejnudnější.

„Nepřipadá mi to správné,“ řekne, když jsem sotva v polovině.

Vzhlednu od notesu, kam si dělám poznámky.

„Chci, abyste věděla a pamatovala si, že cokoliv v této místnosti řeknete, je zcela důvěrné,“ promluvím.

Přikývne. „Já jen, že se cítím tak neuvěřitelně provinile. Co se mi děje, že jsem tak nešťastná? Mám všechno, co chci.“

Zapíšu si slova „štěstí“ a „vina“ do notesu a pak se nakloním dopředu a zadívám se jí přímo do očí.

„Víte, v co věřil Henry David Thoreau? Štěstí je jako motýl. Čím víc ho pronásledujete, tím víc vám uniká. Pokud ale obrátíte pozornost k jiným věcem, přiletí a zlehka se vám usadí na rameni.“

Usměje se a uvolní. Bylo jasné, že se jí to bude líbit.

1

Od krabice knih, které právě vybaluju, mě vytáhnou vzrušené hlasy. Celý den tu panovalo takové ticho, až bylo skoro k nevíře, že jsem opravdu v Londýně. V Harlestonu by se zvenku ozývaly známé zvuky: ptáci, občas nějaké auto nebo traktor, někdy okolo prošel kůň. Tady v Kruhu je ticho. Dokonce i s otevřenými okny se jen výjimečně něco ozvalo. Nečekala jsem to, ale to je asi dobře.

Z okna Leovy pracovny v horním patře se zadívám na ulici pod sebou. Žena s kraťoučkými, téměř bílými vlasy v šortkách a tílku se objímá s druhou ženou, ta je vysoká, štíhlá a má rudě měděné vlasy. Ta menší žena je naše susedka. Včera pozdě večer jsem ji viděla před číslem 5, jak s nějakým mužem vytahuje kufry z auta. Tu druhou jsem ještě neviděla. V dokonale padnoucích tmavě modrých džínách a zářivě bílém tričku obepínajícím křivky vypracovaného těla vypadá, jako by sem patřila. Měla bych odstoupit od okna, protože jestli vzhlednou k našemu domu, mohly by mě tu vidět. Jenže tak moc potřebuju nějakou společnost, že zůstanu na místě.

„Chtěla jsem se u tebe zastavit, až se budu vracet z běhání, přísahám!“ říká menší žena.

Ta vyšší zavrtí hlavou, ale v hlase jí zazní smích: „To nestačí, Eve, čekala jsem tě už včera.“

Eve – tak se tedy jmenuje – se zasměje. „Dorazili jsme až v deset večer a to už bylo moc pozdě na to, abych tě rušila. Kdy jste se vrátili?“

„V sobotu, včas, aby děti mohly jít dneska do školy.“

Náhly poryv větru zašustí v listí platanů, obklopujících náměstí naproti domu, a zbytek odpovědi v tom zanikne. Je to tu moc hezké, jako ve filmu zobrazujícím záviděníhodný život v hlavním městě. Nevěřila jsem, že by taková místa mohla doopravdy existovat, dokud mi Leo neukázal fotky, a dokonce i potom mi to připadalo až moc dokonalé, aby to mohla být pravda.

Najednou uvidím vjíždět do Kruhu černými vraty přímo naproti našemu domu dodávku. Zabočí doleva na naši ulici ve tvaru podkovy a pomalu ji objíždí. Leo náš nový domov zařizuje věcmi, o nichž si nejsem jistá, zda je potřebujeme, a tak možná jede k nám. Včera dorazila nádherná, ale zbytečně velká skleněná váza a Leo strávil moře času popocházením po obýváku s vázou v rukou, aby pro ni našel místo. Nakonec ji postavil u francouzského okna vedoucího na terasu. Dodávka ale pokračuje dál a zastaví před domem vedle nás. Dojdu blíž k oknu, protože bych ráda zahlédla sousedy z čísla 7. Na cestičce k domu se k mému překvapení objeví starší muž. Nevím proč – snad, že je Kruh nová zástavba uprostřed Londýna –, ale nikdy mě nenapadlo, že by tu mohli žít starší lidé.

Za okamžik už dodávka odjíždí, a tak se podívám zpátky k místu, kde stojí Eve s tou druhou ženou. Ráda bych měla dostatek sebevědomí, abych se jim šla představit. Přistěhovali jsme se sem před deseti dny a seznámila jsem se zatím jen s jediným člověkem, s Mariou, která bydlí v čísle 9. Nakládala

právě tři malé kluky se stejně hustými tmavými vlasy, jako má ona, a dva krásné zlaté labradory do červeného transitu. Zavolala na mě přes rameno pozdrav a chvíli jsme si povídaly. Díky Marie tak vím, že většina lidí je ještě někde na prázdninách a budou se vracet na konci měsíce, než v září zase začne škola.

„Už ses s nimi viděla?“ přitáhne moji pozornost hlas Eve. Z toho, jak má nakloněnou hlavu k našemu domu, zjevně myslí mě a Lea.

„Ne.“

„Tak se půjdeme seznámit teď?“

„Ne!“ Prudkost, s jakou to ta druhá žena řekla, mě přinutí odstoupit od okna. „Proč bych se s nimi vůbec měla chtít seznamovat?“

„Neblázni, Tamsin,“ uklidňuje ji Eve, „nemůžeš je přece ignorovat, ne na takovémhle místě.“

Na Tamsininu odpověď už nečekám. Místo toho s bušícím srdcem mizím ve stínech domu. Kdyby tu tak byl Leo. Ráno odjel do Birminghamu a nevrátí se až do čtvrtka. Cítím se provinile, protože částečně jsem byla ráda, že je pryč. Uplynulé dva týdny byly dost náročné, nejspíš i proto, že nejsme zvyklí být tolik spolu. Když jsme se zhruba před osmnácti měsíci seznámili a začali jsme se vídat, bylo to jen o víkendech. Měli jsme vztah na dálku. Teprve až první ráno tady, když se napil pomerančového džusu přímo z krabice, kterou pak vrátil do lednice, jsem si uvědomila, že neznám jeho zvyky a libůstky. Víím, že miluje dobré šampaňské, spí na levé straně postele, rád si pokládá bradu na mou hlavu a že musí tolik cestovat po celé Británii, až získal nechut k veškerému cestování a nemá ani pas. Tolik se toho ale o něm ještě mu-

sím dozvědět a teď, když sedím nahoře na schodech našeho nového domu s měkounce hřejivým šedým kobercem pod nohama, se mi po něm už stýská.

Neměla jsem Eve s Tamsin špehovat, ale i tak mě Tamsini-na slova pořád ještě pálí. Co když se tu s nikým nespřátelím? Přesně toho jsem se bála, už když se mě Leo poprvé zeptal, jestli bych se s ním přestěhovala do Londýna. Sliboval, že bude všechno dobré. Když jsem ovšem navrhla uvítací večírek, abychom se seznámili s lidmi z naší ulice, tak ho to zrovna nenadchlo.

„Nejdřív bychom měli všechny poznat, než si někoho pozveme domů,“ řekl.

Co když je ale nepoznáme? Co když čekají, že uděláme ten první krok my?

Vytáhnu z kapsy telefon a otevřu si WhatsApp. Maria mi během našeho rozhovoru nabídla, že mě s Leem přidá do jejich skupiny lidí z Kruhu, a tak jsem jí dala obě naše čísla. Ještě jsme nikomu nepsali a Leo se chtěl odhlásit, ale vtom začala chodit upozornění na různé ztracené balíčky a na údržbu malého hřiště na náměstí.

„Leo, to nemůžeš!“ řekla jsem zděšeně, protože by si lidé mohli myslet, že je neomalený. Souhlasil, že si skupinu vypne jen u sebe.

Podívala jsem se na displej. Dneska už tam bylo dvanáct nových upozornění, a když jsem si je přečetla, klesla jsem na mysli ještě víc. Byly to zprávy od ostatních obyvatel Kruhu, vzájemně se vítali zpět z dovolených a psali si, jak se těší, až se uvidí, popovídají si, začnou zase chodit na jógu, jezdit na kole a hrát společně tenis.

Na okamžik se zamyslím a pak napíšu:

Ahoj všem, jsme vaši noví sousedé z čísla 6. Moc rádi bychom vás v sobotu v sedm večer pozvali na skleničku. Prosím, dejte nám vědět, jestli můžete přijít. Alice a Leo.

A než si to stihnu rozmyslet, stisknu odeslat.

2

„Tady jsi,“ řekne Leo a vejde do kuchyně s náloží špinavých skleniček v rukou. Položí je vedle dřezu a odhrne si vlasy z čela. „Dorazíš za námi do zahrady? O všechno přijdeš.“ Nadzvedne obočí. „Právě jsem byl například upozorněn, že jsou naše popelnice v den svozu vidět na cestičce k domu místo toho, aby byly pěkně srovnané u zdi.“

„Teda,“ pronesu s úsměvem, „vůbec bych netušila, co na to říct.“ Otevřu pytlík s chipsy, vysypu je do misky a zachráním pár kousků přepadlých přes okraj. Do nosu mě udeří lanýžová vůně, zjevně umělá. „Přidám se k vám, jakmile všichni dorazí, slibuju. Někdo musí otevírat dveře.“

Leo se pochybovačně zadívá na misku. „Co to má být za příchut’?“

„Ochutnej.“

Jeden si vezme, skousne a nakrčí nos.

„Mrtvola,“ prohlásí, „chutná to jako mrtvola.“

Zasměju se, vím, jak to myslí. Jsou takové štiplavé a zemité. Znovu do chipsu kousne a přehnaně se zašklebí. Jsem ráda, že se konečně uvolnil. Byl podrážděný, když jsem mu řekla, že jsem se rozhodla pozvat lidi k nám. Oznamila jsem mu to ve čtvrtek večer, když se vrátil po třech dnech v Birminghamu. Bylo zase velké horko a Leo vypadal zpoceně a našťavaně.

„Myslel jsem, že jsme se dohodli, že počkáme,“ řekl a tahal se za límeček košile.

Provinile jsem sáhla po láhvi vína s nadějí, že ho tím trochu uklidním.

„Pozvala jsem je jen na něco k pití,“ vysvětlila jsem mu, protože slovu „party“ jsem se potřebovala nutně vyhnout.

„Koho jsi pozvala?“

Podala jsem mu láhev vína a pak jsem se v šuplíku snažila najít vývrtku. „Jen lidi tady okolo.“

„Cože... všechny?“

„Ano. Ale z trojky přijít nemůžou a z devítky přijde jen Maria, nebo Tim, takže nejvíc nás bude jen jednadvacet.“

„Kdy to má být?“

„V sobotu.“

„Tuhle sobotu?“

„Ano.“

Celý večer už nepromluvil a včera šel za Eviným partnerem Willem. Dívala jsem se z okna, jak spolu mluví před jejich domem, a bála se, že mu Leo řekne, že jde o omyl a musíme to pozvání zrušit. Když se ale vrátil, prohlásil, že jde nakoupit pivo a šampaňské, a tak jsem si zhluboka vydechla.

„Jak jsme na tom se šampaňským?“ zeptala jsem se. „Máme ho dost?“

„S tím, jak rychle ho piju, určitě ne!“

Poznala jsem Eve po hlase, a tak se podívám Leovi přes rameno. Stojí ve dveřích s prázdnou skleničkou v ruce. Tváře má lehce narůžovělé, stejně jako konečky svých doběla nabarvených vlasů. „Je výborné! Jen nevím, jestli mi v budoucnu bude ještě někdy stačit prosecco.“

S Eve jsem se řádně seznámila den poté, co jsem z okna

zaslechla ten rozhovor s Tamsin, a hned jsem si ji oblíbila. Ale nešlo jen o to, na rozdíl od Tamsin se zdálo, že nás s Leem poznat chce. Navíc byla vřelá a chápavá. Bylo jí jasné, že není snadné přistěhovat se do ulice, kde se už všichni znají. S Willem se do Kruhu přistěhovali před osmnácti měsíci, a tak je pro ni všechno také ještě poměrně nové.

Leo se otočí. „Myslíš, že už všichni dorazili, Eve? Alice má strach, že ze zahrady neuslyší zvonek.“

„Will zrovna přišel, zkouška se mu protáhla, ale jinak jsou tu už myslím všichni, teda kromě Marii a Tima,“ odpověděla. „Ale nebyl na WhatsAppu vzkaz, že mají nějaké trable s hlídáním?“

Vytáhnu z lednice tři láhve šampaňského a jednu podám Eve a dvě Leovi. „Jo, Maria říkala, že dorazí jen jeden z nich, když to půjde.“

Eve se zasměje. „Mají tři kluky, a to jejich trable s hlídáním asi docela vysvětluje. Jsou bezva, ale trochu hluční.“

„Edward s Lornou tu taky nejsou,“ oznámím, protože už vím, jak se ten starší pán s manželkou odvedle jmenují. „Šla jsem se jim představit a taky se ujistit, že tu pozvánku viděli, ale říkali, že asi nebudou moct přijít.“

„Večírky nejspíš nejsou zrovna jejich šálek čaje,“ řekne Eve pochybovačně. „Upřímně si myslím, že už nikdo další nedorazí, ale proč prostě nenecháš dveře otevřené?“ Eve si přitiskne láhev na prsa, jako by se bála, že jí ji někdo ukradne. „Kdyby Maria nebo Tim přišli, tak aspoň můžou rovnou dovnitř.“

Na okamžik zaváhám. Doma v Harlestonu bych neměla problém nechat dveře otevřené, ale život ve městě je jiný. Leo vycítí moji nejistotu a políbí mě na vlasy.

„To by šlo,“ řekne, „jsme v uzavřené ulici a nikdo se sem nedostane, pokud ho někdo nepustí přes bránu.“

Usměju se na něj. Má pravdu a navíc bych se měla zbavit svých předsudků ohledně života v Londýně. Dojdu do chodby, ale než stihnu odstranit řetízek ze dveří, ozve se zvonek. „Přijdu za minutku!“ zavolám přes rameno na Lea. „Jen otevřu.“

Za dveřmi stojí vysoký pohledný muž oblečený do elegantních plátěných kalhot a nádherného lněného saka. Stojí pár kroků přede dveřmi a shlíží na mě lehce přivřenýma hluboko posazenýma šedivýma očima.

„Ty budeš Tim,“ řeknu s úsměvem. „Já jsem Alice... pojd' dál.“

„Ahoj Alice, rád tě poznávám.“

Vstoupí do chodby a skloní hlavu pod skleněným lustrem. Na okamžik ani jeden z nás nepromluví.

„Znal jsi dům už z dřívějška?“ prolomím ticho.

„Ne, vlastně ne. Něco jste tu ale nechali předělat, že?“

„Jen nahore. Zbourali jsme jednu zeď a udělali tak jednu velkou ložnici.“

„To zní úžasně. Snažím se představit si to.“ Zadívá se ke schodům. „Vepředu, nebo vzadu?“

„Vzadu. Můžu ti to tam ukázat, jestli chceš,“ dodám s úsměvem, protože to nebude tenhle večer poprvé, kdy půjdu s někým nahoru po schodech. Všech dvanáct domů v Kruhu bylo původně identických, ale některé jsou teď rozšířené. Lidi zajímá, jak jsme využili stejný prostor.

„Skvělé, moc rád bych to viděl,“ řekne a vyrazí za mnou po schodech.

„Takže Maria si vytáhla kratší sirku,“ prohodím, když vyjdeme nahoru.

„Pardon?“

„Že musela zůstat doma a postarat se o kluky. Říkala, že se vám těžko hledá někdo na hlídání.“

Přikývne. „To je pravda, je to těžké. Je začátek školního roku, a tak asi všichni dávají přednost setkání s přáteli.“

Otevřu dveře po pravé straně. Když vejdem dovnitř, z otevřených oken k nám dolehne hovor a smích lidí ze zahrady.

„Úžasné,“ řekne Tim a rozhlédne se. „Takhle velkou ložnici jsem ještě asi nikdy neviděl.“

„To byl Leův nápad,“ řeknu. „Tři ložnice nepotřebujeme, a tak jsme dvě spojili do jedné.“

„Snad to Mary nějak neinspiruje.“

„Mary?“ Zaslechnu, jak se Eve nakažlivě zasměje, a na jednu už se nemůžu dočkat, abych byla také venku a stala se součástí všeho dění. „Omlouvám se, myslela jsem, že se tvoje žena jmenuje Maria.“

Usměje se. „To ano, ale já jí říkám Mary. Začalo to jako vtip, protože chodila do klášterní školy, a pak už to nějak zůstalo.“ Zadívá se na skříň, která zabírá celou stěnu naproti oknům. Je opravdu hluboká a má nádherné laťové dveře. „Takhle velká skříň by mi rozhodně nevadila.“

Zasměju se, Tim vyjde z místnosti a nechá mě projít, abych mohla jít po schodech jako první.

„Děkuju,“ řekne vážně, když sejdem do haly, „za velkolepou prohlídku.“

Ukážu k zahradě. „Všichni jsou venku, tak si vezmi skleničku a nalij si cokoli, na co máš chuť. Já jen půjdu zavřít dveře dopředu.“

Na okamžik se u dveří zastavím, a než vyrazím do zahrady, nadechnu se poklidného vzduchu před domem. Když jdu okolo kuchyně, zahlédnu Tima, jak si napouští vodu z ko-

houtku. Chci mu říct, že venku je v přenosném boxu studená voda v láhvích, ale uvidím, jak na mě Leo mává, a tak se k němu propletu chumlem lidí. Leo stojí vedle Willa, který oběma rukama divoce rozkládá a snaží se mu zjevně něco vysvětlit. Will je herec, stoupající hvězda, a s jeho tmavými hustými vlasy, římským nosem a krásně tvarovanými rty je nepochybně na cestě stát se také brzy lamačem srdcí. Eve si stěžuje, že si nikam nemůžou vyrazit, aniž by ho všude lidé nepoznávali, ale přitom ji to skrytě vzrušuje.

Když přijdu blíž, přidá se k nim Geoff z čísla 8. Ten je rozvedený a – ne, jméno dalšího muže s plavými vlasy si zkrátka nepamatuju. Přišel s Tamsin, a tak jsem lehce ostražitá. Po tom, co jsem omylem zaslechla, mě upřímně překvapilo, že Tamsin na mou pozvánku na WhatsAppu odpověděla, že s manželem – Cameronem? Connorem? – v sobotu dorazí. Možná ji přesvědčila Eve.

Nervózně si uhladím bílé letní šaty a rozhlédnu se po zahradě, jestli není někdo osamělý. Jsou tu ale jen skupinky lidí, kteří se znají už léta a nadšeně si vyprávějí o dovolených. Dojde mi, že jsem na vlastním večírku cizincem.

„Alice, pojd' sem!“

Zahlédnu Eve, jak stojí na špičkách a mává na mě. Popadnu ze stolu misku křupek a dojdu k ní.

„Hezké šaty.“ Vzhlednu a přede mnou stojí muž s plavými vlasy. Podle čtyř sklenic v jeho obří ruce odhaduju, že je jde naplnit.

„Díky,“ usměju se. „Omlouvám se, ale nějak jsem nezachytila tvoje jméno.“

„Connor. Jsem Tamsinina lepší polovička.“ V hlase mu zaznívá stopa skotského přízvuku.

„No, ještě jsem se s ní rádně neseznámila, ale budu si to pro tu příležitost pamatovat,“ řeknu.

Zasměje se a pokračuje dál.

Ubohý, pomyslím si a dívám se, jak odchází. Pak se zastydím, protože se jen snažil o vtip.

Pokračuju k Eve a jejím přátelům, a když mě Tamsin uvidí, přísahala bych, že trochu nenávistně přimhouřila oči.

„Zrovna jsme si říkali, jak jsi statečná, že ses sem nastěhovala,“ prohlásí a Eve ji za to dlouhne. S kudrlinkami rámuujícími jí obličej a světle zelenýma očima vypadá Tamsin opravdu úchvatně.

Usměju se na ni. „Určitě si zvyknu. Zvlášť s tak milými sousedy, jako jste vy,“ dodám ve snaze získat ji na svou stranu.

Zamračí se a v tu chvíli mi je jasné, že mě nemá ráda. Sevře se mi srdce. Možná že je Tamsin jedna z těch žen, které si žárlivě střeží své kamarádky, a tou poznámkou jsem projevila přílišnou drzost, že bych se k jejich skupince snad mohla přidat. Budu muset trochu zpomalit.

„Nedáš si něco k pití?“ zeptá se hezká brunetka. Je to Cara, která přišla s Paulem, ale nevím, z jakého jsou čísla. Možná z dvojky? Zanoří ruku do misky, kterou mám v ruce. „Tyhle křupky jsou výborné. Kde jsi je objevila?“

„V delikatesách na Dean Street,“ předběhne mě Tamsin a upjatě se usměje. „Už jsem je tam taky kupovala.“

Zbytek večera uběhne jako voda. Když odejdou poslední hosté, cítím se tu víc jako doma, než jsem čekala.

„Všichni jsou tu tak přátelští,“ řeknu Leovi, když dáváme

společně sklenice do myčky. „Měli bychom postupně začít zvát lidi po menších skupinkách na večere, abychom si s nimi mohli pořádně popovídat.“

Leo nadzvedne obočí. „Měli bychom si nejdřív udělat obrázek o tom, kdo je kdo.“

„Já už ale vím, kdo je kdo,“ poškádlím ho. „Seznámil ses s Carou a Paulem z dvojky? Vypadají moc mile.“

Leo se narovná. „To nepochybně jsou. Nedělej ale unáhlené soudy o lidech, Alice. A buď opatrná, co komu o sobě prozradíš. Nechci, aby to tu bylo jako v Harlestonu.“

Zaraženě na něj zírám. „Proč ne?“

Přitáhne mě k sobě, aby trochu otupil osten svých slov.

„Protože nechci, aby o nás každý všechno věděl. Spolu nám je dobře, Alice.“ Políbí mě na ústa. „Nikoho dalšího nepotřebujeme.“

3

V neděli jsme si udělali pomalé ráno. Zůstali jsme déle v posteli a pak teprve vyšli do zahrady, kde jsme si vedle sebe lehli na dřevěná lehátka pod oranžový slunečník, který našel Leo v garáži. Vzduch je těžký omamnou vůní jasmínu. Rozčeťnou knihu jsem si položila na prsa. Líně otočím hlavu k Leovi. Dívá se na vzkazy v telefonu, a když vycítí, že se na něj dívám, koukne se na mě.

„Paul mě příští víkend pozval na tenis,“ řekne. „A Connor mi připomínal, že je ve čtvrtek setkání rezidentů.“ Položí mobil na trávu a natáhne se pro moji ruku. „Naštěstí se asi nestihnu vrátit z Birminghamu.“

„Můžu jít klidně já,“ zamumlám a při jeho doteku zavřu oči.

„Myslím, že je to spíš taková chlapská záležitost.“

Otevřu prudce oči. „No teda, netušila jsem, že jsme se při stěhování sem vrátili do padesátých let.“

Zakření se, a když se přetáčí na bok, modré tričko se mu povytáhne a ukáže se proužek kůže nad šortkami. „Na mě se nedívej. Podle toho, co Connor říkal, tak pak jdou všichni k němu na whisky. Obchoduje s ní a má zjevně úžasný výběr.“

„A ženy whisky nepijou,“ podotknu suše. Nakloním se k němu a políbím ho. Jsem šťastná, že vypadá tak uvolněně. „Kdy bys asi mohl tu práci v Birminghamu dodělat?“

„Snad za pár týdnů.“ Usměje se. „Nemůžu se dočkat, až se k tobě budu moct vracet každý večer. Od chvíle, kdy jsi mi nacouvala do auta na těch semaforech, jsem si nic jiného nepřál.“

Musím se smát. „Dobrý pokus. Oba víme, že jsi to byl ty, kdo narazil do mě.“

„Nenarazil!“ brání se, ale taky se směje. „Drcnul jsem do tebe, ale opravdu jen trochu.“

Má pravdu. Bylo to tak drobné drcnutí, že jsem se rozhodla ani nevylézat z auta, abych zkontrolovala škody. Zejména proto, že byl odporně sychravý lednový den. On ale přišel k mému okénku, zaklepal na sklo a v dešti mi naznačoval, abych ho stáhla.

„Moc se omlouvám,“ řekl a kapky vody mu stékaly po obličeji. Na semaforech už skočila zelená, a jak nás začala auta objíždět, naklonil se blíž ke mně, takže jsem se náhle dívala do hnědo-zelených očí, kterým se dařilo vypadat úchvatně a omluvně zároveň.

„Nic se nestalo,“ řekla jsem mu. „Vážně, skoro jsem to necítila.“

„Možná se ale něco stalo,“ opáčil. „Určitě jsem vaše auto alespoň maličko poškodil.“

„Opravdu je to v pořádku.“ Líbilo se mi, jak se mu vlasy, mokré od deště, lepí na čelo, a taky se mi líbil náznak strniště na bradě, takže jsem si začínala přát, abych měla důvod v tomhle rozhovoru pokračovat. Možná bych měla auto zkontrolovat. Odepnula jsem si bezpečnostní pás. „Jestli vás to uklidní, tak se pojďme podívat.“

Došla jsem ke kufru auta s vysoko zdviženým límcem kabátu a sklonila se k nárazníku. Byl tam jen nepatrný škrá-

baneček a ani bych nemohla odpřisáhnout, že už ho tam pár týdnů nemám, jak jsem nacouvala do přívěsu pro koně mojí kamarádky Debbie.

„Možná jde o nějaké vnitřní poškození, které teď ani nevidíte, mohl bych vám tedy dát svou vizitku, kdyby vám někde dál po cestě upadl nárazník?“

„Jestli na tom trváte,“ usmála jsem se.

„Trvám.“ Vytáhl z peněženky vizitku a podal mi ji. „A mohl bych trvat také na tom, že mi dáte kontakt i na sebe, kdyby vám nárazník upadl a vy byste byla příliš zdvořilá, než abyste mi to řekla?“

Leo Curtis, přečetla jsem si. Rizikový management, poradce.

„Vizitku nemám, ale můžu vám dát číslo na mobil,“ řekla jsem mu.

Ještě ten večer mi zavolal.

„Jen se chci ujistit, že se u vás neprojevílo nějaké opožděné zranění krku.“

„Jsem v pohodě a auto je také v pohodě,“ ujistila jsem ho.

„Tak to bychom možná tu pohodu mohli společně oslavit,“ navrhl a rozesmál mě. „Můžu vás pozvat na večeři?“

„To bude asi trochu složité,“ řekla jsem lítostivě.

Rozhostilo se rozpačité ticho. „Omlouvám se, mělo mě napadnout –“

„Ne, tak jsem to nemyslela,“ přerušila jsem ho rychle. „Jen podle vaší vizitky předpokládám, že žijete v Londýně. Já ve Východním Sussexu. Zajít si na večeři nebude snadné.“

„Žádný problém... mám auto, přijedu. Povězte, je poblíž vašeho bydliště nějaká báječná restaurace, kam bych vás mohl vzít jako omluvu za to, že jsem se vám tak naboural do života?“

„Věřte, nebo ne, ale je.“
A tak to všechno začalo.

Leo teď pokývne k mému mobilu. „Napsal ti někdo, nebo jsem se stal oblíbencem já?“ zavtipkuje, ale trochu mě to popíchne. Asi ale jen proto, že byla Tamsin tak nepříjemná.

„Jen Cara, která děkovala za včerejší večer, což je od ní milé, protože už posílala vzkaz přes whatsappovou skupinu – stejně jako všichni ostatní. Zjevně tu žijí vskutku zdvořilí lidé. Viděl jsi všechna ta přáníčka *Nový domov*, která jsme dostali? Dala jsem je do obýváku na krbovou římsu.“

„Jo, viděl. Předpokládám, že tam budou týdny,“ dodá s úsměvem, protože tím poukazuje na to, jak si nechávám vystavená narozeninová i vánoční přání celé věky.

„Vím, že to je divné, ale lidi si náhodou dávají při výběru přáníčka hodně záležet, a tak mi je líto je rovnou vyhodit do koše.“ Protáhnu se a vstanu.

„Kam jdeš?“ zeptá se a líně se ke mně natáhne.

„Udělat salát k těm steakům.“

Spokojeně si vzdychne. „To zní skvostně.“

Probudí mě nějaký náhlý pohyb. Leo sedí vzpřímeně v posteli.

„Kdo je tam?“ vykřikne a jeho hlas se rozlehne v tiché noci. Je pozdě, stíny v temné ložnici na nás ztěžka doléhají.

„Co se děje?“ zašeptám. Jako bych spala jen deset minut. Kolik je vůbec hodin? Pokusím se ho stáhnout zpátky do postele, ale netrpělivě mě setřese.

„Někdo tu byl.“ Hlas má příkrý a naléhavý.

„Cože?“ Srdce se mi zastaví. Posadím se, už úplně probuzená, v žilách mi proudí adrenalin. „Kde?“

„Tady, v ložnici.“ Šmátrá po vypínači lampičky na nočním stolku a umělé bílé světlo mě na okamžik oslní. Rychle několikrát zamrkmám, aby se mi přizpůsobily oči, a pak se hned rozhlédnu po pokoji. Nikdo tu není, jen vestavěná skříň s laťovými dveřmi a židle v rohu místnosti, na které je hromada oblečení z předchozího dne.

„Jsi si jistý?“ zeptám se pochybovačně.

„Ano!“

Opřu se o jednu ruku a mžourám do pootevřených dveří do koupelny. V duchu už vidím, jak se někdo schovává ve sprše a nad hlavou drží dlouhatánský nůž. Leo mě vyleká, když odhodí peřinu a položí nohy na zem.

„Kam jdeš?“

Nahý se zvedne z postele. Celé tělo má napjaté. „Rozsvítit do chodby.“

Natáhne se přes pootevřené dveře do ložnice a zmáčkne vypínač na zdi. Naslouchám, jestli někdo spěšně opouští náš dům, vyrušený světlem rozlévajícím se po celé chodbě i schodišti. Nic se ale neozve.

„Mám zavolat policii?“ zeptám se a popadnu telefon z nabíječky.

„Počkej chvíli. Chci si být jistý, než něco podnikneme,“ řekne. „Jdu se podívat do druhé ložnice.“

Vylezu z postele a vezmu si bavlněný župan. Připadám si teď méně zranitelná, když jsem oblečená, ale když dojdu k Leovi ke dveřím, srdce mi buší jako splašené.

„Jdu s tebou.“

„Ne. Zůstaň tady, a když něco uslyšíš, zavolej policii.“

„Počkej.“ Doběhnu do koupelny, rychle prověřím, že tam nikdo není, a popadnu lak na vlasy. Odstráním víčko a podám ho Leovi. „Když někoho uvidíš, nastříkej mu to do očí, abys ho zneškodnil.“

V jiné situaci by se tomu zasmál, zcela nahý muž s produktem na vlasy coby jedinou zbraní. Teď si ale lak vezme, drží si ho po boku s prstem připraveným na trysce a vydá se do chodby. Sleduju, jak prohledává pokoj pro hosty a pak svou pracovnu. Strachy mě mrazí v zádech a mobil mám připravený na vytočení 999.

„Nic,“ zavolá. „Podívám se dolů.“

„Buď opatrný!“ Chvilí počkám. „Vidíš něco?“ Neodpovídá, a tak dojdu k zábradlí a podívám se dolů do haly. Leo právě mizí v obývacím pokoji.

Za pár minut se zase objeví. „Okna i dveře jsou pořád zamčené a vypadá to, že je všechno na svém místě.“

„Vážně jsi někoho viděl?“ zeptám se, když jdeme zpátky do ložnice.

„Jo... ne... já nevím,“ přizná. „Byl to jen takový pocit, že v pokoji někdo je.“

„Mohl to být sen.“

Položí lak na vlasy a tváří se trochu rozpačitě. „Asi jo. Promiň. Nechtěl jsem tě vystrašit. Kolik je vůbec hodin?“

Podívám se na telefon. „Čtvrt na čtyři. Radši se ještě trochu vyspi, za tři hodiny už musíš vstávat.“

Vlezeme si do postele a Leo už za chvíli spí. Já ale nespím a jsem vděčná, že je Leo vedle mě. Vzpomínám na všechny ty noci, kdy mě v mém domku něco nečekaně probudilo, zvuky, které se nesly dřevem. Jsem moc ráda, že s ním můžu všechno sdílet a nemusím už všemu čelit sama. Leovo drc-

nutí do mého auta byla ta nejlepší věc, která se mi během uplynulých let stala.

„Víš, že to je poprvé, kdy jsi o někoho projevila špetku zájmu?“ prohlásila Debbie, když jsem jí vyprávěla, co se stalo.

Měla pravdu. Bylo mi pětatřicet, a přestože jsem měla za sebou tři poměrně dlouhé vztahy, všechny se nakonec rozpadly. Ne nějak náhle, ale pomalu, takovým tím způsobem, že jsme vlastně nevěděli, kam ten náš vztah směřuje. Začínala jsem si myslet, že asi pro dlouhodobé vztahy nejsem stavěná, a přestože mi bylo trochu smutno, že si nejspíš nenajdu někoho, s kým strávím zbytek života, tak jsem se tím nijak zvlášť nezabývala. Jakmile se ale v mém životě objevil Leo, všechno se změnilo.

Po šesti měsících dojíždění, protože Leo během týdne byděl v londýnském bytě a jezdil do Harlestonu jen na víkendy, jsme oba chtěli víc. Jednou večer jsme vyrazili na večeři, a když objednal šampaňské, zrychlil se mi nervozitou tep, protože mě napadlo, že mě chce požádat o ruku. O svatbě jsme se nikdy nebavili, ale nechtěla jsem to mezi námi pokazit tím, že mu budu muset říct, že si to musím rozmyslet. Číšník zápasil se špuntem, a tak jsem přemítala, jestli bych neměla souhlasit. Strávit zbytek života v Harlestonu s Leem se náhle zdálo jako báječná vyhlídka.

„Alice, chci se tě na něco zeptat,“ začal, jakmile bylo šampaňské nalité. „Chtěl bych tě vidět pořád, a ne jen o víkendech.“ Zhluboka se nadechl. „Přestěhovala by ses ke mně?“

Přestěhovat? Myslí snad do Londýna?

„Chvíli jsem si myslela, že mě chceš požádat o ruku,“ zavtipkovala jsem, abych zakryla zmatek.

Natáhl se a vzal mě za ruku. „Miluju tě, ale v manželství

jsem nikdy nevěřil a ve svém věku už s tím začínat nebudu. Nikdy jsem žádné šťastné manželství nepoznal a stejně je to jen cár papíru. Nebudeme se díky tomu milovat víc, to přece nejde.“

„Tak jsem to nemyslela,“ řekla jsem a upila šampaňského. „Jsem šťastná i bez vdavek. Když jsi ale říkal, ať se přestěhuju k tobě, myslel jsi svůj byt?“

„Ano.“

Nemohla jsem mu dát odpověď, kterou chtěl. Přestože jsem se v Harlestonu někdy cítila osamělá, byl to můj domov. Vždycky jsem žila jen v Harlestonu. Měla jsem tu přátele. Měla jsem tu celý život.

„Můžu si to promyslet?“ zeptala jsem se.

„Jen jestli ti to rozhodování nezabere moc dlouho,“ odpověděl s úsměvem. „Chci, abychom spolu byli pořád, ne jen o víkendech.“

Vyhýbat se tématu stěhování do Londýna se mi dařilo až do doby před šesti měsíci, kdy Leo začal kvůli práci jezdit do střední Anglie. Nedal mi přímo ultimátum, ale když se zeptal, jestli bych zvážila stěhování na sever, věděla jsem, že musím trochu ustoupit, jestli spolu máme mít nějakou budoucnost. A tu jsem chtěla. Na rozdíl od něj jsem mohla pracovat odkudkoliv, a kdybychom se přestěhovali do Londýna, mohla bych do Harlestonu jezdit docela snadno z King Cross. Potřebovala jsem ale kolem sebe nějakou zeleň, a tak jsme se dohodli, že prodá svůj byt a já zase domek a společně si najdeme něco poblíž parku a se zahradou. Tak by Leo zvládl pracovat na své současné zakázce ve střední Anglii, byl by od pondělí do čtvrtka v Birminghamu a pak od pátku do neděle v Londýně se mnou. Nový domov pro nás, nový život pro mě.

V duchu se vrátím k tomu, co Leo říkal včera po večírku, že nikoho dalšího přece nepotřebujeme. Upřímně mě nikdy nenapadlo, že by chtěl, abychom spolu byli každý den non-stop. Je pravda, že je hodně uzavřený člověk a je extrémně zručný v odvádění pozornosti od vlastní osoby, když jsou pro něj otázky už příliš osobní. Když já řeknu, že se lidé zajímají, tak on řekne, že jsou vlezlí.

„Kdo to byl?“ zeptala jsem se ho jedno páteční odpoledne. Stála jsem u okna svého domku v Harlestonu a čekala, až dorazí z Londýna. Kvůli otřesným povětrnostním podmínkám – trochu sněžilo a teď to namrzlo – vyrazil už v poledne, a když vystoupil z auta, zničehonic se objevila nějaká žena a začala na něj mluvit. Leo se snažil odejít, ale byla neústupná a rozhodně jsem slyšela, jak jí říká, aby ho nechala být.

„Jen chtěla vědět, jaké to je bydlet na vesnici,“ řekl, když jsem se ho na ni zeptala. Vypadal našťvanější, než by se dalo čekat. Bylo to ze začátku našeho vztahu, a tak mě na okamžik napadlo, jestli to nebyla jeho bývalá přítelkyně. Jenže Leo, jak jsem zjistila, nesnášel, když mu někdo zasahoval do osobního prostoru. Proto nemá žádné blízké přátele, kromě Marka, kterého potkal asi před dvěma lety, když pracoval pro jeho firmu. Proto se cítím tak provinile, nesouhlasím totiž s tím, že bychom nikoho jiného nepotřebovali. Lea miluju, ale mám další lidi, které ve svém životě potřebuju. Jako Debbie a další přátele v Harlestonu. Jsou moje rodina a už teď se mi po nich stýská. Naštěstí mám tady v Londýně Ginny, Markovu ženu, ze které se stala skvělá kamarádka a bydlí jen pár kilometrů odtud v Islingtonu. A snad se mi podaří spřátelit se s někým tady v Kruhu.

Otočím si polštář a natřepu ho, aby byl rovný. Pak se po-

dívám na Lea, který má hlavu napůl schovanou pod peřinou. Najednou mi dojde něco, co mě nikdy předtím nenapadlo. Jsem vlastně jeho jediná rodina. Rodičům se odcizil a z toho mála, co mi o nich řekl, jsem vyrozuměla, že je nepovažoval za ty nejlepší životní vzory.

Leo ze spánku neklidně zamumlá a mě zaplaví vlna lásky. Není nijak překvapivé, že chce v životě nějakou stabilitu. Někoho, na koho se může spolehnout.

4

„Uvidíme se ve čtvrtek,“ řekne následující ráno, zvedne mě ze židle v kuchyni a políbí mě. „Buď opatrná, ano? A na noc se určitě zamkni.“

„Nikdo tu nebyl,“ připomenu mu, zabořím mu obličej do košile a nadechnu se jeho vůně. „Kontrolovali jsme to.“

Na okamžik mi položí bradu do vlasů. „Já vím. Ale i tak, buď opatrná.“

Zatahám ho za kravatu, aby mě ještě naposledy políbil. „Miluju tě.“

V předsíni si vezme tašku, zamává mi a zmizí ve dveřích. S bouchnutím se za ním zavřou. Poslouchám jeho kroky na cestičce, dokud to jde. Na okamžik se rozhostí naprosté ticho. Na mysli mi vytane, že tu někdo byl, že se na nás díval nějaký cizí člověk, zatímco jsme spali. A teprve když tu tak stojím, ponořená do ticha, mi hlavou projede myšlenka jako blesk.

Nemám tenhle dům ráda.

Když mi Leo volal, že se byl podívat na jeden dům, byla jsem na dovolené v Benátkách s Ginny.

„Je dokonalý,“ pronesl a v hlase mu byla slyšet úleva, protože tou dobou jsme jich viděli už asi nejmíň dvacet. „Řekni

Ginny, že měla s Benem pravdu. Je skvělý, našel nám přesně to, co chceme. Dokonalý dům.“

Ginny ke mně vzhlédla od rozečteného časopisu, a tak jsem jí ukázala zdvižené palce. Než jsme odjely do Benátek, Ginny navrhla Leovi, aby zašel za Benem, realitním makléřem, který našel jí a Markovi jen před několika měsíci jejich vysněný dům.

„V jakém smyslu je dokonalý?“ zeptala jsem se ho, protože mi to připadalo nějaké snadné. Podezřele snadné na to, aby to byla pravda.

„Něco jsem vyfotil. Pošlu ti to.“

„Vypadá to velké,“ řekla jsem o pár minut později. A taky moc drahé, ačkoliv jsem to neřekla nahlas. Pokračovala jsem v prohlížení fotek obrovského bílého domu s předzahrádkou vedoucí na uzavřenou ulici. Byl to naprostý opak mého domku v Harlestonu.

„Má čtyři ložnice, tři nahoře a jednu dole a dvě koupelny,“ vysvětloval Leo.

„Čtyři ložnice! Leo, tolik místností nepotřebujeme.“

„No ano, ale něco s tím můžeme udělat, dole by klidně mohla být druhá pracovna.“

Podívala jsem se na další fotku. „To tam mezi domy nejsou žádné ploty?“

„Jen vzadu. Koukni na další obrázek. Je to uzavřená oblast s bránou, takže je to opravdu bezpečné. A uprostřed je krásné náměstí, okolo nějž je postaveno dvanáct domů.“

Projedu několik dalších fotek a ukazují je i Ginny. Všechny domy jsou postavené na levé straně pozemku a na pravé je od sousedů odděluje garáž a příjezdová cesta. Náměstí, ohrazené černým zábradlím, je nádherně vyzdobené květi-

novými záhonky a je tu spousta laviček a pěšinek a v rohu malé hřiště pro děti. Vypadá to líp než cokoliv, co jsme dosud viděli. Bylo to ale světelné roky vzdálené tomu, co jsem znala – a co mi bylo příjemné.

„Nevím, jestli chci žít v takhle uzavřeném prostoru,“ otálela jsem.

„Ale to není jen tak nějaký prostor, je to na poměrně exkluzivním místě.“

„A kde to je?“

„U Finsburského parku.“

To mě zmátlo. Už dřív jsme totiž čtvrt Finsbury vyloučili, protože byla mimo naše možnosti.

„Není pro nás Finsbury trochu moc drahé?“

„A to je právě to. Ten dům je už nějakou dobu neobydlený, a tak si Ben myslí, že bych ho mohl získat za stejnou cenu, jakou dostanu za svůj byt. Takže bys nemusela prodávat domek v Harlestonu, Alice.“

„Mně to nevadí,“ bránila jsem se, „počítala jsem s tím.“

„Já vím. Víím ale taky, jak moc pro tebe ten domek znamená. Tohle jsem chtěl celou dobu, najít dům, aniž bys musela prodat ten svůj.“ Odmlčel se. „Můžeš ho pronajmout, řekněme na šest měsíců, a když zjistíš, že se ti život v Londýně nelíbí, budeš se pořád moci vrátit do svého domku v Harlestonu.“

„To zní trochu zlověstně,“ řekla jsem a poodešla od Ginny. Vešla jsem do ložnice, a teprve když jsem za sebou zavřela dveře, jsem pokračovala: „Co se mi to snažíš říct, Leo? Že nevěříš, že spolu vydržíme déle než půl roku?“

„Ne, vůbec ne. Jen vím, jaké máš obavy ze stěhování do Londýna, a tak jsem si říkal, že pro tebe bude jednodušší vědět, že svůj domek pořád máš, a v případě, že bys to v Lon-

dýně vážně nesnášela, čekal by na tebe. Taková záchranná síť, abychom mohli změnit naše plány do budoucna, kdyby to bylo nutné.“

Do očí se mi nahrnuly slzy. Pomyšlení na prodej domku mi lámalo srdce, ale zoufale jsem se tyhle pocity snažila před Leem skrýt, zjevně bez úspěchu. A měl pravdu. Bude pro mě snazší se přestěhovat do Londýna, když mi domek zůstane.

„Proč jsi na mě tak hodný?“ zeptala jsem se.

„Protože tě miluju. Tak co, mám na ten dům udělat nabídku? Rád bych ji poslal už dneska.“

„Do hodiny ti zavolám,“ slíbila jsem mu.

Pečlivě jsem si znovu prohlédla všechny fotky. Ginny byla z domu nadšená a taky poukázala na to, jak je to blízko od jejich domova s Markem.

„Aspoň nebudeš muset jezdit přes celý Londýn, abys za mnou přišla na návštěvu,“ podotkla, natáhla se pro slamák s širokou kreprou a narazila si ho na hlavu. „Tak jo, jdeme si dát sklenku vína na oslavu, že se budeš konečně stěhovat do Londýna.“

„Ještě jsem s tím domem nesouhlasila,“ připomněla jsem jí. Něco mě na tom totiž trápilo. Když neprodám svůj domek, bude to Leův dům, a ne náš. Záleželo ale na tom? Vzpomínala jsem na to, co říkal o tom, že se nebudeme brát. Milovali bychom se víc, kdybychom ten dům vlastnili napůl? Odpověď byla očividně ne, a tak jsem Leovi zavolala a řekla mu, ať tu nabídku podá.

Dům jsem pak viděla o týden později. Pochopila jsem, co myslel Leo tím exkluzivním místem, když musel zadat kód, aby se nám otevřela černá kovová brána a my mohli vstoupit do Kruhu.